

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
továbbá a lap szellemi részét
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová
az előfizetési pénzek, a hir-
detések és ezeknek díjai,
valamint a felszólamások
küldendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN, BATTIK MIKLÓS.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó
hivatalhoz küldendők. Nyilttér scra 1 korona.

Bűn és bűnhődés.

Mindannyiunk feje fölött ott lóg a végzet könyörtelen ökle, a mely minden percben lecsaphat ránk, megsemmisíthet bennünket. Az emberiség életében fontos valami, hogy ez meg van. Tolvajok, rablók, gyilkosok, csalók szabadon zsákmányolnak ki a társadalmat, ha ettől a kemény ököltől, a törvénytől nem félnének. És hogy ez a félelem a legteljesebb legyen, hogy minden ember tudhassa, ha bünt követ el, okvetlenül és kiméretlenül bűnhődik: kell, hogy ez az ököl olyan legyen, hogy rangot, vagyont befolyást ne ismerjen, végezze dolgát gépmódjára, sujtson le ott, a hol arra szükség van.

A legutóbbi lapok törvényszéki rovatából különösen két eset tűnik ki, rikitóan, megírásra érdemesen: a paralitikus gróf és egy gazdag bankdirektor esete.

A gróf ur ellen az volt a vád, hogy szerette a fejletlen kislányokat. Nem mint gyermekbarát. Dehogy! Erre a szeretetre a büntető törvénykönyvben súlyos paragrafus van. A gróf urról kitudódott egy csomó kis lány ellen elkövetett erköcstelenség, a vizsgálatot megindították ellene, megtartották a

főtárgyalást is és a végzet ökle mégsem sujtott le rá. A tárgyalás azzal végződött, hogy a gróf urnak azt mondták: "Tessék nyugodtan hazasétálni, méltóságos ur! A tanuvallomások nagyon ingadozók és különben is Ön egy degenerált egyén, a kinek a cselekedeteit a törvény nem tudja büntetni!"

A gazdag bankdirektort jól ismeri a közönség, Klein Pál Lipót a neve és a Haverda ügyben szerepel. Bizonyosságok voltak arra nézve, hogy tudott a gyilkosság tervezéséről, sőt pénzelte is a szereplőket. Erre a gazdag bankdirektor szerződött egy kiváló jogászt, a ki addig forgatta a gyanúkokat, a míg a bíróság maga is megrendült hitében és nem merte elrendelni a vádat. A bankdirektor urat szabadon engedték és az lesietett Abbáziába, hogy egy kis kurával rendbehozza a fogságba megrendült egészségi állapotát.

Nem akarunk kételkedni abban, hogy a bíróság helyesen jár el, A gróf ur valóban paralitikus, a kinek nincsen belátása. A Klein Pál Lipót ügyben pedig elhisszük, hogy egy zseniális fiskálisnak sikerült a gyanúkokat elhalványítani. De joggal feltehető a kérdés: habozott volna-e a végzet ök-

le lesujtani, ha a gróf ur nem gróf, hanem egy részeges napszámos, a gazdag bankár pedig szegény ember, a ki nem tudja maga mellé megszerezni az ország legjelesebb kriminálisztáját?

Bizony kérem, lecsapott volna könyörtelenül a végzet kemény ökle mint már lecsapott más számtalan esetben. És ezen lehet gondolkodni. Tehát mégsem egyformán lebeg fejük fölött a végzet ökle. És az ököl a gyakorlati életben mégsem egyformán működik, hanem kormányozni lehet.

A bünt tehát nem követi mindig méltóan a bűnhődés. Ha bűnösök vagyunk, igyekezzünk gazdagok, vagy grófok lenni. De ha szegények is vagyunk és rangunk sincs, Isten irgalmazzon szegény fejünknek: Ilyen esetben az a bizonyos ököl könyörtelen. És ezért a bírót nem lehet hibáztatni. Ő is csak ember és nem vonhatja ki magát bizonyos kényszerek alól, melyeket a társadalom alkot és a melyeket neki is követni kell.

Talán egy modern, jövődö korszak ezeket a kényszereket és előítéleteket elcsöpri. Talán!

TÁRCA.

Abonyi nóták.

Szöv. dal. Rithnovszky A.-tól.

Régesrégen összedőltek . . .

Régesrégen összedőltek már a híres csárdák,
A küszöböt, az ajtaját, betyárok nem járják,
Ha csárda nincs, hová menno az a szegény betyár,
Ha nem talál menedéket elfogja a zsendar.

Nincs is már a betyároknak se híro se hamva,
Megemésztette a börtön meg az akasztófa,
Nem szikrazik már a patkó a nagy Hortobágyon,
Nem csillog a fényes pisztoly sötét éjszakakon.

Ejnye de magos . . .

Ejnye de magas, ejnye de magas
Az abonyi varoshaza teteje.
Ejnye de esinos, de sok takaros
Menyecske jár az első emeletre.
Mindegyiknek virág van a kezébe,
Ugy mennek a főbíró ur elébe.
Ejnye de esinos, de sok takaros
Menyecske jár az első emeletre.

Az országúton.

Irta: Peterdi Andor.

Az augusztusi délnap feléire égette az or-

szágot porát s a vándorlegény, aki Bécsből Münchenbe igyekezett, sehogysem bírta már ezt a kegyetlen hőséget. Meztláb volt s a forró nap ugy égette a talpát, hogy minduntalan kénytelen volt letérni az országutról s a vetéseket tiporta, melyek az ut mentén beláthatatlan messzeségbe terültek el. Egy darabig még folytatta útját s mikor messziről megpillantott egy széles terebélyű árnyékos fát, elhatározta, hogy ott várja be majd a hűvös alkonyatot. Néhány perc múlva odaért. Megállt az árnyékban s néhány jóleső, mely lélegzés után ledobva válláról a batyut, kabátja ujjával végigtörölte verejékező homlokát s levetette magáról a kabátot es leült.

Néhány percnél pihenés után kabátja beléséből — az volt az éleskamrája — előkotorászott néhány szalonadarabot, két karaj barna rozs kenyert, kinyitotta a bicskáját s hozzálatott a falatozáshoz.

Ha egy kis gyenge szellő néha végigsurrant a lombokon, széthuzta kék ingmellét s engedte, hogy a jószágos szellőcske őt is cirógassa s kissé felüdítse.

Az ebéd nem tartott sokáig. Evés után bicskáját gondosan beletörölgette a fübe, lecsukta és becsuszította nadrágzsebebe, akkor batyuját feje alá igazította, elnyújtzkodott s úgy pihent. Egy darabig belebámult a lombok sűrűjébe s leste, mikor mozgatja őket a tovasurrantó kőbor szellőcske, s aztán elaludt.

Nagy, mélységes esőnd ölelte át az országutat és a körülré elterülő termőföldeket. A nagy forráság még a verebeket is esendesen gubbasztásra kényszerítette s a báyadt, alvó legény mely lélegzete belehalt a természet isteni esendjébe.

Talán egy órát alhatott, mikor München felől

közeledett valaki, s hogy meglátta az alvó vándort, odaszólt hozzá sima nemességgel:

— Szervusz testver!

De ő nem ébredt fel e megszólításra. Oly mély álomba merült, hogy egy agyútövéssel sem tudtak volna fölzavarni.

Ez ismét rászólt:

— He pajtas, ébredj, mert rád szakad az éjszaka!

Most fölébredt. Lomhán emelte fel fejét s alig érthetően nyögte:

— Szervusz, hova, hova?

Azutan ismet lehanyatlott a batyura.

— Becsbe tartok! — felelt a jövevény s lassan odahelyezkedett a másik mellé.

— Itt kipihenheted magad. Ilyen árnyékos helyet nem találsz egész Bécsig.

— Jól hely, kellemes hely ez. Egy órára én is telelepszem ide. Honn n jössz te? — kérdi aztán a pihenő legényt.

— Én, testver, nagyon messziről jövök: Törökországból. Néhány nap múlva Seaweizben akarok lenni. Hat te honnan jössz?

— Berlnből jövök.

— Mióta vagy uton?

— Majusban volt tíz esztendeje, hogy utra keltem.

— Hova való vagy?

— Szileziai születesű vagyok. Hat te?

— Én cseh vagyok. Egy Praga melletti kis faluban születtem, a hentes mesterséget Pragaban tanultam; mint legény két esztendeig dolgoztam s azután meguntam a dicsőséget és világra mentem. Már bejártam egész Európát hat év alatt, azóta nem voltam Ausztriaban, most is csak keresztül megyek rajta, s elhagyta n, Isten tudja mit-

Közgyűlés.

Képviselőtestületünk meglehetősen érdeklődés mellett tartott közgyűlést folyó hó 9. én, Lipthay György főbíró elnökölte alatt.

Papp Peter főjegyző kegyeletes szavakban emlékezett meg Egedi Mihály elhunytáról, kiemelve a képviselő egyenes, nyílt jellemét, világos felfogását a közügyekben és megbízhatóságát azok intézésénél, akinek szavában mindig lehetett bízni és aki szerénységével és komoly megfontoltságával fogva embertársai becsülésére érdemeket szerzett, s így halála veszteség egy a képviselőtestületre, mint a közéletre.

A közgyűlés egyértelműen osztozott a szép emlékbeszéd tartalmában.

Azután áttért a tárgysorozatra.

Kocsér község kérelmének, országos vásár tarthatása iránt nem adott helyt.

Pap főjegyző előadásában letárgyalta az ár-tézi kut szabályrendeletet, valamint a hűsvizsgálati szabályrendeletet, melyeknek 300—300 példányban való kinyomtatását határozta el.

A vakokat gyámolító országos egyesület támogatása tárgyában felolvasott vármegyei alispánjának lelkes felhívása, melynek hatása alatt a közgyűlés 50 korona egyszerismindenkori összeget ajánlott föl a humanus egyesület anyagi támogatására.

Több illetőségi ügy elbírálása után Nagy Lajos jegyző felolvasta a vármegye észrevételét, illetve határozatot az 1907. évi számadásokra vonatkozólag, melyben figyelmezteti az előjárásról, illetve a képviselőtestületet a szigorúbb gazdalkodásra, a folytonos rövidlejárátú és más efféle kölcsönök, adósságoktól való tartózkodásra s utasítja a község anyagi érdekeinek lelkiismeretes megvédésére.

Közmegelégedésre szolgált az 1908. évi számadásra vonatkozó határozat, melyben elismeri a törvényhatóság a község haztartásában, az adók kezelésében történt örövendes javulást, a kezes és irányításban tapasztalt lelkiismeretes buzgalmat, a körültekintésre való törekvést, amit a közgyűlés örömmel vett tudomásul.

Végül Nagy Lajos jegyző sajnálattal terjesztette elő azon körülményt, hogy a pénztári ellenőr előhaladott koránál fogva nem képes a nagy szorgalmat és erős munkásságot igénylő hivatali teendőinek ellátására, e tekintetben tehát, az esetleges nagy hátrányok előállítását megelőzendő, kénytelen fegyelmi eljárást kieszaközölni, minthogy a jelen helyzet tarthatatlan. Hogy ez elkerülhető legyen,

javaslatot tesz, hogy az ellenőr helyezzessék át a fogyasztási adó kezeléshez, Tóth Károly fogyasztási kezelő pedig alkalmaztassék pénztári ellenőrül, hogy így a község érdekei megóvassanak egy részről, más részről pedig az illető ekszisztenciája megmenthető legyen.

Komáromy József nem akarná, hogy egy régi, munkában megőregedett tisztviselő egyszerűen elmozdítottassék, esetleg kegyelem kenyerre szorítottassék, helyesli, hogy az ellenőr más munkakörbe helyeztessék, de az ellenőri teendők ellátására egyik okleveles segédjegyző alkalmazását indítványozza, minthogy erre ezek vannak hivatva és ehhez a közgyűlésnek joga is van.

Temeskőzy Gerzson apellál a jegyzők humanus felfogására, azon reményben, hogy méltányolni fogják egy tisztviselő közel harminc évi munkásságát a tisztviselőség egyik legexponáltabb helyén, kéri, hogy járuljanak hozzá Komáromy József javaslatához, mi által a helyzet is szanalódik, az illető ekszisztenciája is érintetlen marad.

Nemi vita után a közgyűlés Komáromy József indítványát fogadta el és így Szaniszló Sámuel és Godó Béla helyet csorélnak.

Ezzel a közgyűlés véget ért.

Polemian kívül.

Válasz

„Levelek az Ismeretlenhez” című cikksorozatot író igen tisztelt Úrnak.

Abony, 1909. nov. hó 10.

Mult számunkban hozzám intézett nyílt levelének azon részét, melyben az auctorok helyesbítésével foglalkozik: concedalom. Regem volt biz' az, amikor én Spencer Herbertnek és Herbártnak művét olvastam; esakis emiatt történhetett a tévedés. Magam is reájöttem erre, azonban annak közlése tekintetében Ön engem megelőzött. Hogy pedig Spencert tényleg olvastam, arról majd később megírandó cikkben fogok bizonyosságot tenni.

Ön eddigi fejtegetéseiben tanulmányai nyomán haladt, de emellett a mai házinevelés és iskolai oktatásra vonatkozólag olyan állításokat is kockáztatott meg, amely elégedetlenséget kifejező állítások, a tényleges állapottal nem kvadrálnak, a tényleges valóságnak meg nem felelnek. Ha jól visszagondol, bizonyára el fogja ismerni, hogy nekem nem volt kitűzött célom Spencer, sem más auctor elveivel foglalkozni, azokkal ellentétbe helyezkedni; célom csak egy volt, az t. i. hogy Ön-

kor kerülök megint ide vissza; — nagyot sohajtott, s azzal fejezte be: talan soha!

A sziléziai ezalatt előszedte az elemőzsíjat, s lassan falatozott.

Messziről egy uri hintó közeledett felejük. A esch hamar talpra állt s az utszelen varta a robogó hintót. Mikor oda ért hozzá, megemelte zsiros sapkáját egy kis alamizsnaert. A hintóban egy fiatal pár ült s a férfi meglasztotta a kocsiját, kivette erszenyét s két huszfilleret dobott a keregető sapkájába.

Néhány másodperc múlva csak a kocsii nyomán felespott porfelhők jeleztek, hogy kocsii járt errefele.

— Mennyit kaptál? — kérdezte mohó kíváncsisággal a sziléziai. A esch kinyujtotta a markát s megnutatta a pénzt.

— A felet nekem adhatod — szölt a sziléziai. — Ugy sincs most pénzem s nem szeretnék üres zsebekkel a városba jönni.

— Nesze, itt a fele.

A sziléziai zsebrevagta a pénzt s tovább szövi aggodalmas szavait:

— A városban nem lehet kéregetni. Azok a gonosz rendörök olyan éberséggel ügyelnek ránk, mintha csak tisztán miattunk állanak a poszton.

— En mindig kifogok rajtuk — folytatta a esch. — Egyetlen egyszer espett el egy gazember Hamburgban, amikor egy esptos bolból kifordultam, akkor sem történt semmi bajom. Amikor elballítottak, rám szölt a rendörkapitány, hogy tizenket óra alatt hagyjam el a várost. Meg is tettem. Haron órára rá már túl voltam árkonbokron, veszedelmen. Nem érdemes nagy városban időzni.

Ezután a sziléziai rágyujtott egy cigarettára, s éppen úgy elnyujtózott az árnyekos fa alatt, mint a esch. Nem szölt egy szót sem, fujtata vidám füstkarikákat s belehamult a sugaras messzeségbe. Ha egy veréb beleröpött a fölötte szét-

terpeszkedő lombok közé, minden gondolat nélkül figyelte, amíg ismét tovaröpött. A esch ismét elaludt. A sziléziainak is elhamvadt a cigarettája s látva, hogy társa milyen józúen horkol, ő is megkísérlte az alvást. Elaludt.

A délutáni bágyasztó hőség a legjobb altató, s különösen kint a szabadban, ahol a zsongás s lombzizegés olyan megnyugtatóan hat az idegekre. A két legény úgy aludt ott egymás mellett, mint ha, ki tudja, valamikor együtt indultak volna el valamely más világtájra erre az utra. Pedig sohasem látták egymást s ha elválnak, sohasem kerülnek többé össze. A feledés befujja lábuk nyomát s falunyi távolságban, azt sem tudja egyik a másikról, hogy el. De most együtt vannak, s testvériesen megosztottak a kapott alamizsnát s együtt alszanak.

A nap belehajlik az alkonyatba s izzó, bi-boros színeivel előnti a vidéket. A lombreséken keresztül szűrődnek a piros sugarak s esókolgatják a két alvó vándoremler areát. Mintha csak a napalkony aggódná miattuk, hogy az éjszakát ne töltsék kint a szabadban, felcsókolja őket zsiabasztó álmaikból s küldi őket valamely hajlék alá.

Felébrednek.

— Jól elaludtunk — mondja a sziléziai.

— Isten ueese jó volt — mondja rá a esch, s lassan összeszedik cökmökjukat. A batyut vállukra esapják. Még állnak egy-két percel botra támaszkodva a fa alatt s mindegyik a maga utja irányában, egyik jobbra, másik balra néz. Aztán kezüket nyujják egymásnak:

— Szervusz!

— Szervusz!

S elindulnak két ellenkező irányban, hátra sem néznek, csak mennek, ballagnak az országúton cél és ok nélkül, amíg a messzeség el nem nyeli őket.

(Vége köv.)

nek egyes állításaira megtegyem szerény észrevételeimet. Az Ön speciális állításai képeztek tehát a közöttünk lefolytatott polemianak tárgyait. Ön ezektől a tárgyaktól el nem tértem, Önt félre nem értettem, mert úgy és abban az értelemben vettem állításait, ahogyan azokat leirta. Sőt, hogy félre ne értessem, minden egyes esetben, nielőtt észrevételeimet megtettem volna — idéztem szóról-szóra Önnel állításait. És amikor kitűzött tárgyatam feldolgoztam, a polemianát a magam részéről augusztus 29-én befejezettek nyilvánítottam. Szept. 12-én Ön is hasonlóképpen esolekedett. E szerint mindketten, még pedig békességgel en elvontunk a porondról. Így hát ami azu an történt a nyíltlevelezésnél, az már nem gyakorolható döntő befolyást a befejezett polemianra. Ennek alapján a polemian csak annyiban válhatott tárgytalan-ná, amennyiben az tárgyilag ki van merítve.

A „figyelmeztetések” re és a „felreértések” re, úgy tudom, megadtam annak idején a kellő választ; de amint látom nem vette figyelembe. Sajnálom.

Ami pedig a „közös vonásokat” illeti, szükségesnek talalom érdeklődését felhívni lapunk 42. számában közölt nyílt levelének 4-ik bekezdésére, amiből meggyőződhetik, hogy a nekem imputált állítás nem az enyém. — hanem az Öné.

Mindenesetre ezen a felfedezésen Ön szörnyen fog esodalkozni.

Magam is megelégettem már a nyíltlevelezést. De ezt még meg kellett írnom, mert ezzel tartozom úgy Önnel, mint magammal. Folytatását azonban izstelenségnek tartanám.

Egyebirant beke velünk *)

Veverán István.

*) Örövendek, hogy a — különösen timulságos — polemian nem kellett erőszakosan megszakítani sem a polemizálóknak, sem — nekem s még jobban örülök, hogy ezen nemes bajvivas teréről mindketten a „pax” szóval ajkukon távoznak, hogy más, tudásuknak és energiájuknak szintén megfelelő tere talalkozzanak.

A magam részéről köszönöm, hogy a szép szellemi torna teréről a szerény organum szolgált, s midőn a végén lovagiasan tisztelgek, mindkét félnek, constatálom, hogy a nehéz tusa alatt a „tér” nem szakadt szét, ami nemesak azt mutatja, hogy az szilárd volt, hanem azt is, hogy a felek férfias loyaltással küzdöttek a legszebb eszme, a népnevelés eszméje érdekében.

Meg egyszer köszönet és baráti üdvözlét.

SZERK.

MI UJSÁG?

— **Katalin bál.** Az abonyi ipartestület vigalmi bizottsága f. hó 21-én az ipartestület összes termében zarkörű Katalin bált rendez. Kezdeté este 8 órakor. Beleptidij személyenként 1 kor., családjegy 3 személyig 2 kor. 40 fill. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak es hírlapilag nyugtaztatnak. A tiszta jövedelem a testület újonnan épült helyiségeinek költségei fedezésére fordittatik. A rendezőség élén Szakáll Lajos, Lőrinczi Gábor elnökök, Kosztolnik János, Vára István penztárnokok, Orbán Elek, Várady Béla jegyzők, Szabó Sándor, Danczky György gazdák, Cseri László, Koós Jenő ellenörök es Halmi Károly tánc- es zene rendező állanak.

— **A pálinka.** Krajcsi Ferenc szőlő tulajdonos 9 éves József nevű kis fia valami uton módon pálinkához jutott s abból anyit ivott, hogy szervezete nem bírta ki a szesztartalmát s alkohol mérgezés folytán szülői nagy bánatára alig egy napi kínlódás után f. hó 5-én meghalt.

— **Halálos játék.** Br. Harkanyi Frigyes sashalmi birtokán Kovacs Istvan 13 éves fiú, Kovacs Pál bérés fia a rakott szekeren ülve az ökröket esadkotta egy nagy ostorral, melylyel azonban banni nem tudváv, az a kerekre eseparodott s a gyereket lerántotta a szekerről, akinek a nyakán a kerek keresztül ment s nyomban meghalt.

— **A gyanú.** A lótel-pen történt tüzeset alkalmával egy iparos esett a gyanú alá, hogy úgy ezen, mint előzőleg más esetnél is gyanus magatartást tanusított, melyek abban állanak, hogy néhány tüzesetnél ő volt a legelső, ki ott megjelent s a legutóbbi esetnél nem a tűz helyére, hanem attól szaladt el s más környéken nem mutatkozott. Hogy ezek miben állanak, hogy elég oké a gyanusításra, ez rendőri eljárás tárgyai. Tény, hogy az illetőt elkísérték a kecskeméti ügyészségre, honnét azonban elboesatottak. Nem kívánunk bele avatkozni a rendőri intézkedésekbe,

Hirdetmény.

Van szerencsénk a t. közönség szives figyelmét a nagyságos DEUTSCH GYULA úr tulajdonát képező Pusztá-Ernyői birtokának folyamatban lévő eladásra felhívni.

A birtok Pest megyében Ceglédhez 1 órányira fekvő Törtel község és a Nagyköröshöz tartozó Nyilas és Ludasi tanyák közvetlen szomszédságában, Cegléd, Nagykörös, Abony városok, Jászkarajenő, Kocsér községek és a Tetétleni puszták határában fekszik.

Megbizásunkhoz képest az eladások általunk Cegléden intézeti helyiségünkben eszközöltetnek, a t. közönség kényelmére azonban megbízottaink minden vasárnap és ünnepnapon a birtokon vannak, kik úgy a szükséges felvilágosítások megadásával, mint az eladásokkal meg vannak bízva.

A vétel megkönnyítésére az eladások kisebb és nagyobb részletekben kedvező fizetési feltételek mellett történnek.

A vételár lefizetésére jutányos törlesztéss, vagy egyszerű kölcsönököt bocsájunk a t. közönség rendelkezésére.

Közelebbi felvilágosításokkal készséggel szolgál a
Cegléd, 1909. május hó.

**CZEGLÉDI IPAR- KERESKEDELMI BANK
RÉSZVENYTÁRSASÁG, CZEGLÉDEN.**

Szőlőoltványokat

szállít amerikai sima és gyökeres vesszőket különféle fajokban, fajtisztaságért jótállva, legdúsabb választékban a már évek óta elsőnek és legmegbízhatóbbnak ismert:

Kisküküllőmenti első szőlőoltvány-telep.

Tulajdonos: **CASPARI FRIGYES**
MEDGYES, 61. SZ (Nagyküküllő-m.)

— Tessék képes árjegyzőket kérni! —

Az árjegyzékben található az ország minden részéről érkezett elismerő levelek, emellett minden szőlőbirtokos megrendelésének megtétele előtt az ismerős személyiségektől úgy szó, mint írásbelileg bizonyosságot szerezhel magának fenti szőlőtelep feltétlen megbízhatóságáról.

SIDOL

bármilyen fémét fáradtság nélkül kifényesít.

SIDOL

a földkerekség legkitünőbb tisztító szere.

Kapható: 1 kor. 50 fill., 75 fill., 50 fill. és 24 filléres üvegekben, kizárólag csak

STEINER JOSEFIN

fűszerkereskedésében,
ABONY, KÖRÖSI-ÚT.

Saját érdekében

csak BOHN-féle

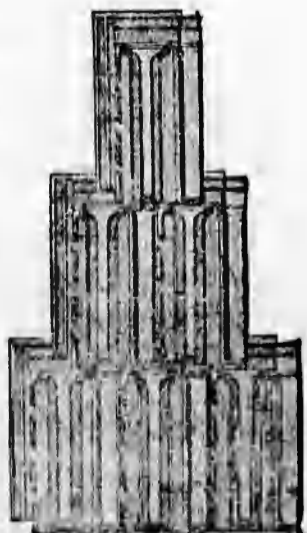
nagykikindai és zombolyai cserepet fogadjon el és utasítson vissza más silány minőségű cserepet, mert

csak a BOHN-féle

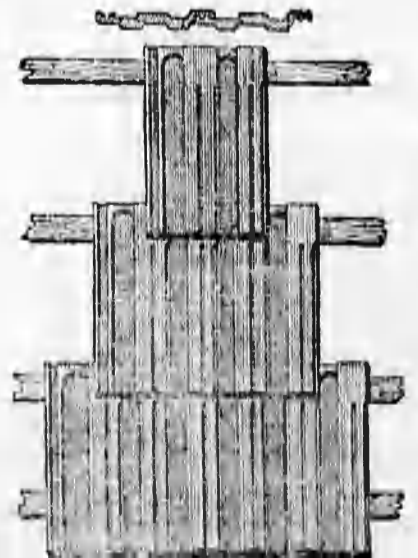
eserép jutányos, szép és szakszerű fedőanyag.

— Tessék mintát és árjegyzéket kérni! —

BOHN-ESERÉP ÉS ZOMBOLA.

Bohn kikindai cserepe.

Bohn zombolyai cserepe.